

EUROPAPARLAMENTET

1999

2004

Plenarhandling

SLUTLIG VERSION
A5-0278/2002

5 september 2002

BETÄNKANDE

om Europaparlamentets rekommendationer till kommissionen om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regionerna och -staterna (2002/2097(INI))

Utskottet för utveckling och samarbete

Föredragande: Yasmine Boudjenah

Föredragande (*): Gary Titley, utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi

(*): Hughesförfarandet

INNEHÅLL

	Sida
PROTOKOLLSIDA	4
FÖRSLAG TILL RESOLUTION.....	5
MOTIVERING	14
YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INDUSTRIFRÅGOR, UTRIKESHANDEL, FORSKNING OCH ENERGI (*).....	19

(*) HUGHESFÖRFARANDET

PROTOKOLLSIDA

Vid plenarsammanträdet den 16 maj 2002 tillkännagav talmannen att utskottet för utveckling och samarbete i enlighet med artikel 97.5 i arbetsordningen hade beviljats tillstånd att utarbeta ett initiativbetänkande om Europaparlamentets rekommendationer till kommissionen om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regionerna och -staterna.

Vid plenarsammanträdet den 13 juni 2002 tillkännagav talmannen att ärendet hänvisats till utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi, som utsetts till rådgivande utskott.

Vid plenarsammanträdet den 13 juni 2002 tillkännagav talmannen att utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi, som utsetts till rådgivande utskott, skulle delta i utformningen av betänkandet i enlighet med Hughesförfarandet.

Vid utskottssammanträdet den 18 april 2002 hade utskottet för utveckling och samarbete utsett Yasmine Boudjenah till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 19 juni, 11 juli och 3 september 2002 behandlade utskottet förslaget till betänkande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet enhälligt förslaget till resolution.

Följande var närvarande vid omröstningen: Joaquim Miranda (ordförande), Margrietus J. van den Berg och Marieke Sanders-ten Holte (vice ordförande), Yasmine Boudjenah (föredragande), John Bowis, Marie-Arlette Carlotti, Maria Carrilho, John Alexander Corrie, Nirj Deva, Fernando Fernández Martín, Concepción Ferrer (suppleant för Vitaliano Gemelli), Colette Flesch, María Esther Herranz García (suppleant för Luigi Cesaro), Richard Howitt, Margot Keßler (suppleant för Wolfgang Kreissl-Dörfler), Bashir Khanbhai (suppleant för Anders Wijkman), Glenys Kinnock, Karsten Knolle, Nelly Maes (suppleant för Paul A.A.J.G. Lannoye), Miguel Angel Martínez Martínez, Hans Modrow, Ulla Margrethe Sandbæk, Francisca Sauquillo Pérez del Arco, Maj Britt Theorin, Feleknas Uca (suppleant för Luisa Morgantini), Elena Valenciano Martínez-Orozco (suppleant för Karin Junker) och Jürgen Zimmerling.

Yttrandet från utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi bifogas detta betänkande.

Betänkandet ingavs den 5 september 2002.

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

Resolution om Europaparlamentets rekommendationer till kommissionen om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regionerna och -staterna (2002/2097(INI))

Europaparlamentet utfärdar denna resolution,

- med beaktande av förklaringen från Kapstaden om de kommande förhandlingarna mellan AVS och EU inför slutandet av nya handelsavtal, som antogs av den gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen den 21 mars 2002¹,
- med beaktande av rapporten om handel och utveckling 2002 från Förenta nationernas konferens om handel och utveckling,
- med beaktande av kommissionens förslag angående förhandling om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regioner och -stater² och av den rekommendation som antogs av rådet den 17 juni 2002 om tillstånd för kommissionen att förhandla om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regioner och -stater³,
- med beaktande av AVS-ländernas riktlinjer för förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtal som den 27 juni 2002 godkändes av AVS-EG:s ministerråd i Punta Cana och av beslutet om förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen och om deltagandet i det internationella handelssystemet, vilket antogs av AVS-ländernas stats- och regeringschefer vid deras tredje toppmöte den 19 juli 2002 i Nadi,
- med beaktande av artikel 97.5 i arbetsordningen,
- med beaktande av betänkandet från utskottet för utveckling och samarbete och yttrandet från utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi (A5-0278/2002), och av följande skäl:
  - A. I-länder och u-länder har inte haft samma nytta av Uruguayrundans multilaterala handelsliberalisering och kostnaderna för den har fördelats orättvist. Man måste komma till rätta med detta ojämlika förhållande för utvecklingsländernas skull genom att i grunden reformera systemet för internationellt handelsutbyte.
  - B. EU och AVS-länderna utgör tillsammans en betydande andel av WTO:s medlemsländer som både kan och bör påverka förhandlingsrundan som pågår fram till år 2005, genom att erkänna utvecklingsländernas rättigheter.
  - C. Vid WTO:s fjärde ministerkonferens i Doha fick EU ett undantag för de unilaterala preferenserna som beviljats AVS-länderna inom ramen för Cotonouavtalet.
  - D. AVS-ländernas marknadsandel i EU har minskat från sju procent 1976 till fyra procent år 2000. Ungefär 70 procent av deras export till EU koncentrerar sig till endast

---

¹ Ännu ej offentliggjord i EGT.

² (SEK(2002) 351).

³ Ännu ej offentliggjord i EGT.

10 produkter.

- E. AVS-länderna har nyligen gjort positiva framsteg när det gäller deras regionala integration. Stor betydelse har inte minst den afrikanska integrationsprocessen som inleddes av Afrikanska unionen. I samband med förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen bör stödet till dessa integrationssträvanden prioriteras.
- F. Samtidigt som de europeiska konsumenterna måste garanteras produktsäkerhet är AVS-ländernas svårigheter att exportera till EU många och beror huvudsakligen på följande faktorer:
- a) AVS-länderna har historiskt sett varit inriktade på att exportera råvaror i stället för att använda dessa till att utveckla mervärdesgivande färdiga produkter av olika slag som borde vara mindre känsliga för kraftiga prissvängningar, mestadels nedåt.
  - b) De instrument som inrättades genom Loméavtalen (Stabex och Sysmin) syftade till att säkerställa prisgarantier, men de uppfyllde inte AVS-ländernas krav och kommer enligt Cotonouavtalet att ersättas med stöd när kortsiktiga svängningar i exportinkomsterna uppstår.
  - c) EU:s subventioner snedvrider handelsutbytet, särskilt inom jordbruks- och fiskesektorerna samt när det gäller livsmedel. Vid WTO:s ministermöte i Doha gjorde EU emellertid ett välkommet åtagande om att stegvis avskaffa exportstödet.
  - d) EU:s användning av tekniska hinder samt sanitära och fytosanitära åtgärder, liksom stränga bestämmelser angående varors ursprung, vilket AVS-länderna, som har en relativt utvecklad vetenskaplig och teknisk infrastruktur, har problem med att följa. Detta är inte alltid nödvändigt för att garantera de europeiska konsumenterna produktsäkerhet, utan genererar extrakostnader.
- G. De kommande handelsförhandlingarna mellan AVS och EU bör beakta sådana frågor som effekterna av icke-tariffära hinder och reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, vilka har effekter på AVS-ländernas förmåga att utnyttja ett ökat tillträde till EU:s marknader.
- H. Det är oroväckande att ett flertal andra förhandlingar kommer att äga rum samtidigt och inverka på förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen. Det gäller främst förhandlingarna i WTO-rundan (slutförande: januari 2005), förhandlingarna om det allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS) i Genève, EU:s utvidgning (2004), den afrikanska integrationen (NEPAD, AU...), det amerikanska frihandelsområdet (FTAA) för några av AVS-länderna och andra regionala integrationsinitiativ, reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken, översynen av ordningen med allmänna tullförmåner (GSP) 2004 och översynen av Cotonouavtalet, vilken i enlighet med artikel 95 kommer att inledas under 2004.
- I. Det vållar stora problem för AVS-länderna att samtidigt delta i olika förhandlingar, och skillnaderna mellan parterna när det gäller finansiella, mänskliga och institutionella resurser är avsevärda.

- J. Avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer att avsevärt förändra det nuvarande handelssystemet mellan EU och AVS-länderna.
- K. Förhandlingarna om nya handelsavtal borde utgöra ett tillfälle att skapa en övergripande ram för en strukturell omvandling av AVS-ekonomierna så att de kan dra fördel av globaliseringen. Effekterna av de nya handelsavtalen på utvecklingen i AVS-länderna måste inta en central plats under förhandlingarna.
- L. Man måste ta hänsyn till de potentiellt höga anpassningskostnader, uteblivna skatteintäkter samt minskade sysselsättning som skulle bli resultatet för AVS-länderna av en allmän liberalisering av handeln och i synnerhet av ömsesidiga handelsavtal med EU.
- M. Hänsyn måste tas till den snäva skattebasen i många AVS-länder och till de potentiella problem de kan ställas inför när det gäller att skapa alternativa inkomstkällor, inbegripet införandet av moms eller, om moms redan förekommer en ökning av densamma.
- N. Det är absolut nödvändigt för utvecklingen och handeln att det finns en infrastruktur och en samhällsservice samt att privata investeringar inom länderna främjas. AVS-länderna uppvisar en avsevärd eftersläpning på dessa områden, vilket främst beror på de internationella finansieringsinstitutens otillräckliga strukturanpassningsprogram och på utlandsskulden. Dessa frågor måste ges högsta prioritet.
- O. I Dohaförklaringen om TRIPS och folkhälsa bekräftades att folkhälsa skall prioriteras framför handelsmässiga aspekter samt även att länder har rätt att försvara folkhälsan och i synnerhet att främja tillgången till läkemedel för alla.
- P. Jordbruket spelar en viktig och mångsidig roll i många AVS-länder, inte minst med utgångspunkt i sådana områden som landsbygdsutveckling, miljöskydd och livsmedelssäkerhet.
- Q. Förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen och reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna kommer att inverka stort på livsmedelsförsörjningen och jordbrukssektorn i AVS-länderna, vilken fram till dess att dessa ekonomier har diversifierats kommer att vara den viktigaste sektorn i de flesta av dessa länder med en grundläggande betydelse under denna ekonomiska övergång eftersom fattigdomen är koncentrerad till framför allt landsbygden. Livsmedelsförsörjningen är dock en växande källa till oro även i städerna.
- R. Många AVS-länder är små och sårbara utvecklingsländer utan kust och/eller bestående av öar, vilkas exportinkomster är beroende av en eller ett fåtal produkter, och i många länder begränsas utvecklingen inifrån av sådana faktorer som ländernas ringa storlek, deras avskildhet, ekologi, klimat och utsatthet för naturkatastrofer och externa chocker.
- S. Alla handelsavtal mellan AVS-länderna och EU måste vara utformade på ett sådant sätt att skillnaderna mellan kvinnor och män i fråga om tillträde till produktionsmedel, krediter och utbildning jämnas ut.
- T. För att utvecklingen skall främjas krävs det att de mänskliga rättigheterna och rättsstaten respekteras samt att en god förvaltningssed upprätthålls.

1. Europaparlamentet erinrar om att syftet med partnerskapet mellan EU och AVS-länderna är att främja och påskynda AVS-ländernas ekonomiska, kulturella och sociala utveckling, att samarbetet när det gäller ekonomi och handel måste betraktas som ett av medlen för att uppnå dessa mål, och att det inte bara är de ekonomiska partnerskapsavtalen som skall utgöra förbindelserna mellan EU och AVS-länderna.
2. Europaparlamentet anser därför att EU vid förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen måste prioritera målsättningen med en hållbar utveckling i AVS-länderna och utrotningen av fattigdomen, skyddet för deras ekonomier mot följderna av globaliseringen, då samma regler tillämpas på ojämlika situationer, samt vidtagandet av åtgärder som gör att den ekonomiska globaliseringens fördelar kommer även AVS-länderna tillgodo, vilket kommer att göra det möjligt att främja ett verkligt deltagande från deras sida i världsekonomin genom att tillfredsställa de berörda befolkningarnas grundläggande behov.
3. Europaparlamentet uppmanar kommissionen och EU:s medlemsstater att vid inledningen av förhandlingarna den 27 september 2002 göra ett formellt åtagande om att inget AVS-land kommer att få ett försämrat tillträde till EU-marknaden på grund av ett ekonomiskt partnerskapsavtal eller andra avtal.
4. Europaparlamentet framhåller att principen om ett verkligt partnerskap förutsätter att man i förhandlingarna tar hänsyn till utvecklingsnivån och till de enorma socioekonomiska konsekvenser som ett införande av någon form av ömsesidighet i handelsförbindelserna med EU skulle få, särskilt för de framväxande industrierna, sysselsättningen och skatteintäkterna i AVS-länderna.
5. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att genomföra en konsekvensbedömning av den nytta Cotonouavtalet för närvarande tillför sina signatärstater och särskilt den nytta sockerprotokollet tillför AVS-ländernas sockerproducenter. Konsekvensbedömningen bör också innehålla olika scenarier som beskriver den sannolika effekten av de förutsedda ändringarna i de nuvarande avtalen och av initiativet ”Allt utom vapen” på AVS-ländernas sockerproducenter.
6. Europaparlamentet framhåller att principen om ett verkligt partnerskap förutsätter att man i förhandlingarna tar hänsyn till utvecklingsnivån och till de enorma socioekonomiska konsekvenser som ett införande av någon form av ömsesidighet i handelsförbindelserna med EU skulle få, särskilt för de framväxande industrierna i AVS-länderna.
7. Europaparlamentet menar att offentliggörandet av en sådan utredning redan i förhandlingarnas inledningsskede är absolut nödvändig för att alla aktörer skall få tillgång till den grundläggande information som behövs för full insyn. Det anser också att AVS-länderna så tidigt som möjligt bör knytas till utarbetandet och genomförandet av dessa konsekvensutredningar.
8. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att så snart som möjligt lägga fram sina resultat från studierna rörande bedömning av hållbarhetskonsekvenserna av de ekonomiska partnerskapsavtalen, så att resultaten kan beaktas under förhandlingarna. Europaparlamentet önskar vara nära förbundet med processen för utvecklandet av bedömning av hållbarhetskonsekvenserna från allra första början.

9. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att garantera att nödvändiga finansiella resurser finns tillgängliga för att varje AVS-land under den första förhandlingsfasen, utöver de regionala konsekvensutredningarna även skall kunna genomföra en konsekvensutredning av de ekonomiska partnerskapsavtalen så att de kan fatta väl underbyggda beslut om dessa avtals eventuella effekter på de olika sektorerna i deras ekonomier. Det efterlyser även att dessa nationella konsekvensutredningar skall grundas på en uppsättning gemensamma referenspunkter för att garantera samstämmighet, konsekvens och enighet inom AVS-gruppen innan den andra förhandlingsfasen inleds.
10. Europaparlamentet noterar att det finns enorma skillnader mellan EU och AVS-länderna och anser att man därför, innan man påbörjar liberaliseringen och går in i ett system för ömsesidig handel, stegvis måste undanröja handelshindren (icke tariffära hinder, subventioner för EU-produkter, etc.) och de strukturella hindren (avsaknaden av produktförädling, teknisk eftersläpning, de svaga lokala och regionala marknaderna, etc.) vilka är de främsta orsakerna till att AVS-länderna förhindrats från att fullt ut dra nytta av de icke ömsesidiga inrättningar som för närvarande finns.
11. Europaparlamentet hävdar ånyo behovet av särskild och differentierad behandling av små och sårbara AVS-länder utan kust och/eller bestående av öar.
12. Europaparlamentet anser att AVS-länderna för att uppnå en utvecklingsnivå som ger dem möjlighet att framställa och exportera förädlade och mer varierade produkter till EU måste kunna öka nivåerna av nationell och regional integration och utveckla handeln mellan syd och syd. Parlamentet anser även att selektiva, särskilda och tillfälliga skyddsåtgärder är avgörande för att dessa insatser skall lyckas.
13. Europaparlamentet framhåller att det för att övervinna hindren för utbudet av förädlade produkter och för att man skall kunna göra nödvändiga anpassningar för att öppna AVS-ländernas ekonomi mot EU kommer att krävas särskilda stödprogram och betydande anslag. Parlamentet uppmanar med eftertryck AVS-länderna och EU att överväga att inrätta samordnade och integrerade landsspecifika stödprogram för att bemöta begränsningar på utbudssidan i AVS-länderna för att förbättra AVS-ländernas infrastruktur i fråga om produktion och handel, bredda och öka det teknologiska innehållet i deras export, samt utveckla utbildnings- och forskningsområdena. Europaparlamentet framhåller att det för att övervinna hindren för utbudet av förädlade produkter och för att man skall kunna göra nödvändiga anpassningar för att öppna AVS-ländernas ekonomi mot EU behövs särskilda stödprogram för varje land och betydande anslag för att förbättra AVS-ländernas infrastruktur i fråga om produktion och handel, bredda och öka det teknologiska innehållet i deras export, samt utveckla främjandet av humanresurser och skapandet av trygga arbetstillfällen och likaså utbildnings- och forskningsområdena.
14. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att i förhandlingarnas inledningsskede lägga fram en analys av de troliga kostnaderna för liberaliseringen samt hur de skall finansieras.
15. Europaparlamentet anser att varken AVS-länderna själva eller Europeiska utvecklingsfonden kan stå för denna ekonomiska satsning utan det krävs särskilda EU-medel för att kunna genomföra dessa anpassningssatser. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att redan i förhandlingarnas inledningsskede presentera en

beräkning av anpassningskostnaderna och av uteblivna intäkter p.g.a. förlorade skatteinkomster för AVS-länderna.

16. Europaparlamentet välkomnar offentliggörandet av kommissionens halvtidsöversyn av den gemensamma jordbrukspolitiken och uppmanar med eftertryck kommissionen och medlemsstaterna att stärka de insatser som görs för att garantera att reformerna speglar utvecklingsländernas särskilda behov och prioriteringar.
17. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att redan i förhandlingarnas inledningsskede tillhandahålla en analys av de troliga effekterna av reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken på AVS-ländernas ekonomier och på förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen.
18. Europaparlamentet påminner om att det i Cotonouavtalet förutses att förhandlingar endast skall inledas med de länder som känner sig redo. Parlamentet uppmanar således kommissionen och rådet att redan i förhandlingarnas inledningsskede tillkännage vilken handelsordning Europeiska unionen kommer att föreslå de AVS-länder som eventuellt beslutar sig för att inte delta i liberaliseringsprocessen via de ekonomiska partnerskapsavtalen.
19. Europaparlamentet anser att utlandsskulden utgör ett oöverstigligt hinder för många AVS-länder och att den omöjliggör deras utveckling, som är en nödvändig förutsättning för deras faktiska integration i världsekonomin. Parlamentet anser att EU redan i förhandlingarnas första fas bör göra tydliga åtaganden för att minska och om möjligt avskaffa AVS-ländernas bilaterala och multilaterala skulder.
20. Europaparlamentet vill ha en bred allmän debatt om förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen och en regelbunden parlamentarisk uppföljning av dessa förhandlingar för att garantera full demokratisk kontroll, i första hand av den gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen. Europaparlamentet anser att förhandlingarna absolut måste föras öppet och med full insyn, att de olika grundläggande dokumenten alltid skall finnas tillgängliga, åtminstone på engelska och franska, och att det skall ske ett faktiskt och regelbundet samråd med det civila samhället, samhällsorganisationerna och Förenta nationernas berörda institutioner; Europaparlamentet anser att man för detta ändamål skall kunna garantera icke-statliga aktörers tillgång till finansiella medel i enlighet med Cotonouavtalet.
21. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att hålla parlamentet fullständigt underrättat om förhandlingsprocessen, så att det kan lämna rekommendationer till kommissionen, vilka kommer att vara viktiga kriterier för parlamentets samtycke om det slutliga resultatet av förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen.
22. Europaparlamentet anser att förhandlingarna mellan EU och AVS-länderna måste utmynna i konkreta förslag för att ge verklig substans åt utvecklingsländernas rätt, formellt men ej konkret erkänd av WTO, till en särskild och differentierad behandling och till skyddsnivåer som möjliggör en socialt och ekonomiskt hållbar utveckling.
23. Europaparlamentet menar att det behövs ett ökat och närmare samarbete mellan EU och AVS-länderna inom WTO, främst med följande målsättning:

- a) antagande av en flexibel tolkning av principen om ”särskild och differentierad behandling” som ger utrymme för en förlängning efter år 2008 av systemet med icke ömsesidiga handelsordningar, så att utveckling möjliggörs i AVS-länderna,
  - b) upprätthållande och konsolidering av råvaruprotokollen och eventuell utvidgning av dem till att gälla andra produkter som har en grundläggande betydelse för utvecklingen i AVS-länderna,
  - c) översyn av avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter (Trips) för att underlätta överföring av kunskap och teknologi samt mjuka upp villkoren för beviljande av processpatent för utvecklingsländerna, skydda folkhälsan och se till att WTO-reglerna överensstämmer med den internationella konventionen om biologisk mångfald.
24. Europaparlamentet uppmanar EU och AVS-länderna att använda Dohaförklaringen om folkhälsa som ett tak i sina förhandlingar om TRIPS och uppmanar EU att främja och stödja AVS-länderna användning av skyddsmekanismerna i TRIPS-avtalet för att bemöta folkhälsobehoven. Parlamentet uppmanar även EU att stödja insatser för att utveckla regional kapacitet för tillverkning av generiska läkemedel i AVS-gruppen för att tillmötesgå folkhälsobehoven.
25. Europaparlamentet understryker också betydelsen av att omsorgsfullt strukturera förhandlingsprocessen på så sätt att hänsyn tas till AVS-ländernas kapacitetsbegränsningar.
26. Europaparlamentet betonar betydelsen av tekniskt bistånd till AVS-länderna under hela förhandlingsprocessen för att garantera balanserade resultat när det gäller handelspolitiken och kraven i fråga om utvecklingspolitiken.
27. Europaparlamentet uppmanar EU:s medlemsstater att öka anslagen till handelsrelaterat tekniskt bistånd för att förbättra AVS-ländernas förhandlingsposition, så tillvida att de får möjlighet att själva organisera utformningen av detta.
28. Europaparlamentet begär att tidsschemat för förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen skall vara tillräckligt flexibelt för att de frågeställningar som lagts fram av AVS-gruppen skall hinna tas upp bland samtliga AVS-länder.
29. Europaparlamentet anser att de båda parterna måste enas om förhandlingarnas struktur och organisation, särskilt inledandet av förhandlingar på regional nivå utan påtryckningar. Parlamentet anser också att inledningsfasen av förhandlingarna med alla AVS-länderna måste vara tillräckligt lång, för att den skall kunna utmynna i en tydlig definition av syftet med de framtida ekonomiska partnerskapsavtalen.
30. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att fullständigt beakta AVS-länderna utvecklingsbehov och att inte utöva otillbörliga påtryckningar på AVS-länderna om att inleda förhandlingar om ekonomiska partnerskapsavtal individuellt, i regionala grupperingar eller överhuvudtaget, och att garantera och respektera de minst utvecklade ländernas erkända rätt till icke-ömsesidiga handelspreferenser.
31. Europaparlamentet framhåller vikten av att bevara AVS-gruppens politiska

sammanhållning och att inte motarbeta integrations- och förlikningsprocesserna i Afrika och i andra AVS-regioner. Parlamentet anser att AVS-länderna och EU skall komma överens om den geografiska utformningen av regionaliseringen och den takt i vilken den skall ske. Det uppmanar kommissionen och EU:s medlemsstater att garantera att de ekonomiska partnerskapsavtalen stödjer regionala integrationssträvanden i AVS-länderna och inte konkurrerar med eller undergräver dem.

32. Europaparlamentet framhäver att kommissionens tillvägagångssätt i förhandlingarna måste vara flexibelt i syfte att sammanjämka AVS-ländernas olika utvecklingsnivåer, och erkänner att ett enhetligt tillvägagångssätt skulle motverka sitt eget syfte.
33. Europaparlamentet oroar sig över vilka konsekvenser mängden av olika handelsordningar med EU kan få för en harmonisk regional integration.
34. Europaparlamentet anser att det bör vidtas åtgärder för att främja tekniköverföring, t.ex. genom att underlätta för företag som utvecklar program för tekniköverföring till AVS-länderna att få tillgång till exportstöd.
35. Europaparlamentet anser att det förordade öppnandet av marknaderna förutsätter att det råder fri rörlighet för personer.
36. Europaparlamentet konstaterar att det finns stora skillnader mellan EU:s och AVS-ländernas tjänsteutbud. Parlamentet kräver därför att man behandlar denna fråga med största försiktighet genom insatser på det lokala planet (bottom-up), och genom att i alla händelser utesluta avreglering av de grundläggande samhällstjänsterna som t.ex. utbildning, hälsa, vatten, energi och transporter.
37. Europaparlamentet noterar att förhandlingar om en avreglering av offentlig upphandling inte är inkluderade i bestämmelserna i Cotonouavtalet. Parlamentet anser att en avreglering av denna sektor skulle kunna utgöra ett hinder för AVS-ländernas möjligheter att utveckla sina egna företag i riktning mot att uppfylla kraven i dessa upphandlingar. Parlamentet kräver därför att denna fråga inte görs till en förhandlingsfråga inom ramen för de ekonomiska partnerskapsavtalen.
38. Europaparlamentet anser att AVS-länderna bör ha en oinskränkt självbestämmanderätt när det gäller kontrollen av investeringar på sitt territorium, i syfte att garantera en utveckling av deras egna ekonomier. Parlamentet anser att principen om ”icke-diskriminering”, som fastlades i det multilaterala investeringsavtalet, har skrivits in i Dohaförklaringen och stadfästs i ett flertal bilaterala investeringsavtal, inte är lämplig för förbindelserna mellan ekonomiska aktörer som är så olika sinsemellan som EU och AVS-länderna.
39. Europaparlamentet anser att förhandlingarna bör ta upp frågan om kontroll av hur transnationella företag, inte minst europeiska, som verkar i AVS-länderna respekterar de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter.
40. Europaparlamentet uppmanar de EU-medlemsstater som ännu inte ratificerat Cotonouavtalet att snarast göra detta för att belysa sitt åtagande för att bistå världens fattigaste utvecklingsländer.

41. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet, kommissionen, medlemsstaternas samt AVS-ländernas regeringar och parlament, den gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen , AVS-ländernas ministerråd, FN:s konferens om handel och utveckling, Världshandelsorganisationen, Världsbanken och Internationella valutafonden.

MOTIVERING

1. Det som var speciellt med Lomékonventionerna från 1975, utöver de finansiella bidragen via det finansiella instrumentet Europeiska utvecklingsfonden, var garantin för tillträde till den europeiska marknaden, utan tullar och utan krav på ömsesidighet för AVS-ländernas viktigaste produkter.
2. Mer än en kvarts sekel efter undertecknandet av Lomékonventionen mellan EG och AVS-länderna, har förmånsöppningen av den europeiska marknaden för AVS-länderna inte lyckats förhindra att AVS-ländernas importandel i EU minskat från sju till fyra procent mellan 1976 och 2000 och att våra investeringar har stagnerat: AVS-länderna får mindre än två procent av direktinvesteringarna utanför EU.

Det skall också noteras att även om exporten från AVS-länderna till EU faktiskt har ökat med ungefär två procent om året har exporten från Medelhavsländerna och Latinamerika under samma period ökat med ungefär sex procent om året och exporten från Asien med ungefär tolv procent om året.

Fortfarande år 2000 var ungefär 70 procent av AVS-ländernas export till EU koncentrerad till tio produkter och Sydafrika stod för en fjärdedel av handeln i fråga, medan de övriga tre fjärdedelarna kom från endast tio länder. Olja, diamanter och guld utgjorde 45 procent av importen.

3. Det finns skiftande orsaker till detta misslyckande. Kommissionen föreslår att man skall komma till rätta med det genom att ersätta de icke-ömsesidiga förmånerna med införandet av ett eller flera frihandelsområden med AVS-länderna. Detta förvånar föredraganden eftersom de tariffära hindren för import till EU egentligen inte utgör ett hinder för produkterna från AVS-länderna, medan däremot EU:s export till AVS-länderna utgör en verklig fara för deras ekonomier, regionala integration och sociala sammanhållning. EU beviljar sedan 1971 utvecklingsländer handelsförmåner inom ramen för sin ordning för allmänna tullförmåner (GSP) som utvidgades 2001 med initiativet ”Allt utom vapen” och med en ny GSP-ordning som skall tillämpas under 2002–2004.

De grundläggande orsakerna verkar snarare vara de otillräckliga produktions- och försäljningsstrukturerna, vilka framför allt är inriktade på direktexport av råvaror till länderna i norr i stället för att främja förädlingen på plats och handeln mellan syd och syd, mellan likvärdiga parter, för att främja den nationella och regionala integrationer i dessa länder. Dessutom är det vid exporten framför allt de icke-tariffära hindren, som har ökat i betydelse och som utgör det främsta hindret för import av AVS-produkter till Europeiska unionens marknad. För att vara mer exakt: 1999 uppfyllde 99 procent av importen från utvecklingsländerna villkoren för GSP, men denna ordning användes endast för 31 procent av importen. För AVS-länderna är 93 procent av exporten till EU i teorin befriade från tullar och kvotbegränsningar och för de 39 minst utvecklade AVS-länderna är siffran 99 procent, men så ser det inte ut i praktiken. Vilka är då hindren för ett fritt tillträde till vår marknad? Det är främst de icke handelsrelaterade villkoren för förmånerna, tillämpningen av tekniska normer och sanitära och fytosanitära åtgärder, alltför strikta regler för att intyga varors ursprung samt handlingars och tullförfarandens komplexitet. Alla dessa krav hindrar länder och företag med en tekniskt, vetenskapligt och teknologiskt relativt outvecklad infrastruktur från att

dra nytta av systemet med handelsförmåner. Beror inte ett av Lomékonventionens misslyckanden på införandet av obligatoriska krav att genomföra strukturanpassningar under IMF:s och Världsbankens ledning samt på bördan av återbetalningen av utlandsskulden?

4. Partnerskapsidén och utvecklingsbiståndet måste behållas i förbindelserna mellan EU och AVS. Målet bör vara att utvecklingsländerna skall integreras i ett mer förmånligt globalt system som ger dem möjlighet att uppnå en stadig och socialt harmonisk tillväxt, att öka sitt sparande och sin produktivitet, att bredda sin produktionsförmåga, att förbättra sin tekniska kapacitet och att öka sin andel i mervärdeskedjan. I Cotonouavtalet står det att målen för det ekonomiska samarbetet och handelssamarbetet är att främja en smidig och gradvis integrering av AVS-ländernas ekonomier i världsekonomin, att öka dessa länders produktion, utbud och handelskapacitet, för att skapa en ny handelsdynamik och främja investeringar. Härvidlag måste dock grunden för alla avtal vara målet om verklig utveckling. De instabila internationella ekonomiska relationerna, det utländska privata kapitalets fluktuationer, råvaruprisernas oförutsägbarhet samt en okontrollerad liberalisering av handeln strider mot kraven på utveckling för så sårbara ekonomier som de i AVS-länderna.

Inte ens relativt jämlika handelsvillkor, något som inte existerar i dag, räcker när de ojämlika förhållandena och fattigdomen är av sådan art att länder och individer får helt olika utgångslägen. Om tullförmånerna ersätts av ett ömsidighetssystem riskerar detta att undergräva möjligheterna till en utveckling av ekonomin. Det är därför som föredraganden anser att det i stället för ömsesidighet och flexibilitet som föreslagits av kommissionen och rådet är nödvändigt att bemöta de verkliga orsakerna till ekonomiernas misslyckanden i AVS-länderna, minska de icke-tariffära hindren, avskaffa subventionerna på export från EU, i synnerhet livsmedelsexporten, och att omdefiniera själva principen om "särskild och differentierad behandling" så att den blir mer påtaglig och aktuell.

Grunden för begreppet särskild och differentierad behandling är enkel och den är erkänd i WTO:s olika skriftliga handlingar, men den saknar den politiska vilja som krävs för att ge den ett konkret innehåll som står i proportion till behoven i utvecklingsländerna. Den utgår ifrån det faktum att länder som är ojämlika i fråga om ekonomiska strukturer inte kan behandlas på jämställd basis. Utvecklingsländerna lider av strukturella ekonomiska problem som motiverar en särskild behandling för att underlätta och påskynda deras integrering i världsekonomin, så att man därigenom kan angripa orsakerna till orättvisorna i världen. Instrumenten för internationellt samarbete för att genomföra en särskild och differentierad behandling har huvudsakligen varit av kompensatoriskt slag. När det gäller handelsutbytet har man koncentrerat den särskilda behandlingen på åtgärder för att sänka tullarna på produkter som exporteras av dessa länder. När det gäller finansiering, har man erbjudit dem multilaterala eller bilaterala krediter till bättre villkor än de marknadsmässiga. Man har också åtagit sig att avsätta 0,7 procent av de rika ländernas BNP i en form av statligt utvecklingsstöd.

När man står inför den ökade sammanflätningen av nationella och internationella ekonomier, och inför de tilltagande och olösta skillnaderna mellan nord och syd, kan man fråga sig om de åtgärder som i dag vidtagits inom ramen för den särskilda och differentierade behandlingen verkligen kan minska de tidigarenämnda ojämlika

förhållandena på internationell nivå. Grunderna i själva konceptet fortsätter tveklöst att gälla men är medlen verkligen de rätta?

Man måste undersöka nya former av kompensationsåtgärder på nya områden inom ramen för det internationella ekonomiska samarbetet. Överföringen av teknik, immateriella rättigheter och åtgärder relaterade till privata investeringar; det finns många områden inom vilka man måste planera för nya former av kompensationsåtgärder. Man måste tänka sig ett system med särskild och differentierad behandling som kan möta nya utmaningar och som samtidigt inbegriper långsiktiga handelsrelaterade, finansiella och teknologiska åtgärder, som syftar till att bygga upp hållbar kapacitet på varje område där det förekommer ojämlika förhållanden mellan länderna: tillträde till marknaderna och acceptans på lång sikt av icke ömsesidiga förmåner i likhet med dem som förekommer i dag till förmån för AVS-länderna, tillgång till finansiering, konkurrenskraft, teknik och främjande av humanresurser, utbildning, hälsa och infrastruktur. Inom ramen för WTO måste det även införas och genomföras system för garantipriser för en rad produkter, vilkas produktionskedja är av största vikt för utvecklingsländerna. Kaffeprisets fall och de konsekvenser detta får för många länder visar till exempel de obalanser och orättvisor som en total liberalisering av handeln kan föra med sig.

Införandet av systemet med särskild och differentierad behandling skall inte uppfattas som välgörenhet utan som ett medel att tillåta utvecklingsländerna att spela sin roll i de internationella förbindelserna i en globaliserad värld. Kommissionens mandat för ingående av nya handelsavtal med AVS-länderna ligger dessvärre långt därifrån, vilket vi nu ska studera närmare.

5. Den 9 april 2002 lade kommissionen fram ett förslag om förhandling om nya ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regioner och -länder, och rådet (allmänna frågor) antog den 17 juni en rekommendation som gav kommissionen tillstånd att förhandla om dessa avtal.

Rättslig grund: Cotonouavtalet, där målen och principerna för det ekonomiska samarbetet och handelssamarbetet fastställs (artiklarna 34 och 35), likaså villkoren och tillvägagångssätten (artiklarna 36 och 37): Syftet med de ekonomiska partnerskapsavtalen är att gradvis undanröja handelshindren (36.1) mellan EU och AVS-länderna. Förhandlingarna skall inledas i september 2002 och avslutas senast 2007, och ”kommer att inledas med de AVS-stater som anser sig redo att föra sådana förhandlingar, på den nivå som de bedömer som lämplig och i enlighet med de förfaranden som AVS-gruppen kommit överens om, med beaktande av AVS-staternas regionala integrationsprocess” (37.5). Det handlar om att upprätta frihandelszoner mellan EU och AVS-länderna, vilket innebär en avsevärd förändring av handelsförbindelserna mellan EU och AVS-länderna, eftersom man på längre sikt planerar att avskaffa icke ömsesidiga handelsförmåner och gradvis undanröja hindren för handelsutbytet mellan de båda sidorna till förmån för en ökad ömsesidighet. Dessvärre har ingen konsekvensutredning för varje AVS-region eller -land gjorts med anledning av liberaliseringen.

6. Det mandat som kommissionen fått räcker inte på långt när för dessa viktiga frågor. Det är fullt tillräckligt att titta på den förklaring från Kapstaden som antogs av den

gemensamma parlamentariska AVS-EG-församlingen den 21 mars 2002 om de kommande förhandlingarna mellan AVS och EU inför slutandet av nya handelsavtal för att inse att man befinner sig långt ifrån målsättningarna och principerna i förklaringen.

- a) Hur långt har man kommit med bidraget till strukturomvandlingen av AVS-ländernas ekonomier för att få deras produktionsstrukturer inriktade på produktion av varor och tjänster med stadigt ökande efterfrågan och som har en gynnsammare prisutveckling? Det är den grundläggande frågan i förbindelserna mellan EU och AVS-länderna och kommissionens mandat inskränker sig till att citera artikel 34 i Cotonouavtalet som fastställer att de ekonomiska partnerskapsavtalen skall ”syfta till att med beaktande av AVS-staternas politiska ställningstaganden och utvecklingsprioriteringar befordra en smidig och gradvis integrering av AVS-staterna i världsekonomin och därigenom främja en hållbar utveckling av dessa stater och bidra till utrotandet av fattigdomen”. Man förbiser de särskilda program för att bemästra AVS-ländernas ekonomiska, sociala och miljörelaterade problem som föreslås i förklaringen från Kapstaden.
- b) Jordbruksfrågan och de externa effekterna av den gemensamma jordbrukspolitiken har i praktiken också förbisetts i förslaget. EU måste hjälpa AVS-länderna att klara sin egen livsmedelsförsörjning. Öppnandet av AVS-marknaderna för jordbruksexport från EU skulle kunna bli katastrofalt för AVS-ländernas inhemska produktion.
- c) Skattedimensionen och den minskning av tullinkomsterna för AVS-länderna, som skulle bli resultatet om tullarna togs bort, har praktiskt taget också förbisetts och man har inte planerat för något särskilt program i detta hänseende.
- d) Däremot är kommissionens förslag långtgående på andra områden som inte ligger i AVS-ländernas direkta intresse.
  - offentlig upphandling (se 6.2);
  - dataskydd (se 6.2).

Måste man verkligen avreglera dessa sektorer då AVS-länderna har stora problem när det gäller utbudskapacitet? Det skall för övrigt påminnas om att offentlig upphandling inte ens nämns i Cotonouavtalet (handelsrelaterade områden, artikel 44 och följande).

Föredraganden anser att en liberalisering av dessa sektorer, något som utvecklingsländerna för övrigt inte efterfrågade vid ministerkonferensen i Doha, kommer alldeles för tidigt. En liberalisering av tjänsterna kan kanske vara i EU-företagens omedelbara intresse, men den kan allvarligt äventyra möjligheterna för AVS-länderna att konsolidera sina egna tjänstesektorer, vilket är grundläggande för deras utveckling.

7. Den föreslagna tidsplanen för mandatet, och då främst inledandet av förhandlingar på regional nivå senast i januari 2003, är utan tvekan alltför snäv, vilket AVS-ländernas ministrar klart och tydligt har givit uttryck för. Kommissionen bör ta hänsyn till deras önskan att utsträcka den första förhandlingsperioden, för samtliga AVS-länder, till exempelvis januari 2004 för att förhandla fram en gemensam ram för alla och för att ge

dem den tid de behöver för att föreslå eventuella regionala omgrupperingar som inte går emot vare sig deras integrationssträvanden eller den nuvarande integrationsprocessen för hela kontinenten. Först och främst måste problemet med AVS-ländernas regionindelning tas upp. Det gäller särskilt Afrika, där många länder deltar i flera olika regionala grupperingar. Men kommissionens ståndpunkt är att man i första hand skall undvika bilaterala avtal och att man skall förhandla om regionala ekonomiska partnerskapsavtal, vilket riskerar att leda till att vissa gynnade smågrupper väljs. Föredraganden anser däremot att det är av största vikt att bevara enheten och solidariteten inom AVS-gruppen. Det skall också noteras att det pågår en förhandlingsrunda på WTO-nivå som skall avslutas före utgången av 2005, dvs. före den planerade avslutningen av förhandlingarna mellan EU och AVS-länderna. Artikel XXIV i allmänna tjänstehandelsavtalet (GATS) om handelsavtal som ger utvecklingsländer möjlighet att åtnjuta en förmånsbehandling när de förhandlar om ett frihandelsavtal med rika länder är fortfarande alltför strikt i sin nuvarande lydelse och måste ses över så att det gynnar utvecklingsländerna och ger dessa länder ökad flexibilitet när det gäller produkttäckningen och tidsplanen.

Slutligen skall det påminnas om att det i artikel 37.6 i Cotonouavtalet står att gemenskapen under år 2004 skall göra en bedömning av situationen beträffande de AVS-länder som inte tillhör gruppen minst utvecklade länder och som konstaterar att de inte är i stånd att ingå avtal om ekonomiskt partnerskap, och att gemenskapen kommer att pröva alla alternativa möjligheter att ge dessa länder en ny ram för handeln; och även att artikel 37.7 föreskriver att man i förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen skall ta hänsyn till AVS-ländernas utvecklingsnivå, till de socioekonomiska verkningarna i dessa länder av handelsåtgärder samt till deras förmåga att anpassa sina ekonomier till liberaliseringsprocessen.

De bägge parterna måste således kunna bestämma förhandlingarnas takt, struktur och organisation utan att känna sig pressade.

8. Om en ännu större öppning skall genomföras måste detta ske på villkor att den gynnar framför allt de små och medelstora producenterna och inte de stora import- och exportföretagen eller de stora produktionsföretagen. Den bör också vara förbunden med en större kontroll av de multinationella företagen, inte minst de europeiska, och det bör inom ramen för förhandlingarna föras en diskussion om införandet av mekanismer för kontroll av dessa företag för att tillse att deras agerande är förenligt med de mänskliga rättigheterna, minoriteters rättigheter och en hållbar utveckling.

26 augusti 2002

YTTRANDE FRÅN UTSKOTTET FÖR INDUSTRIFRÅGOR, UTRIKESHANDEL, FORSKNING OCH ENERGI

till utskottet för utveckling och samarbete

över Europaparlamentets rekommendationer till kommissionen om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regioner och AVS-länder (2002/2097(INI))

Föredragande (*): Gary Titley

(*): Hughesförfarandet

ÄRENDETS GÅNG

Vid utskottssammanträdet den 4 juni 2002 utsåg utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi Gary Titley till föredragande.

Vid utskottssammanträdena den 9 juli och 26 augusti 2002 behandlade utskottet förslaget till yttrande.

Vid det sistnämnda sammanträdet godkände utskottet nedanstående slutsatser med 34 röster för och 1 röst emot.

Följande ledamöter var närvarande vid omröstningen: Carlos Westendorp y Cabeza (ordförande), Gary Titley (föredragande), Konstantinos Alyssandrakis, Luis Berenguer Fuster, Gérard Caudron, Giles Bryan Chichester, Willy C.E.H. De Clercq, Francesco Fiori (suppleant för Paolo Pastorelli), Christos Folias (suppleant för Paul Rübig), Neena Gill (suppleant för Erika Mann), Alfred Gomolka (suppleant för Konrad K. Schwaiger), Michel Hansenne, Malcolm Harbour (suppleant för Bashir Khanbhai), Roger Helmer (suppleant för Umberto Scapagnini), Hans Karlsson, Dimitrios Koulourianos (suppleant för Fausto Bertinotti), Werner Langen, Rolf Linkohr, Caroline Lucas, Hans-Peter Martin (suppleant för Massimo Carraro), Marjo Matikainen-Kallström, Eryl Margaret McNally, Angelika Niebler, Giuseppe Nisticò (suppleant för Guido Bodrato), Reino Paasilinna, Elly Plooij-van Gorsel, Samuli Pohjamo (suppleant för Nicholas Clegg), John Purvis, Bernhard Rapkay (suppleant för Norbert Glante), Imelda Mary Read, Christian Foldberg Rovsing, Esko Olavi Seppänen, W.G. van Velzen, Alejo Vidal-Quadras Roca och Olga Zrihen Zaari.

SLUTSATSER

Utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi uppmanar utskottet för utveckling och samarbete att som ansvarigt utskott infoga följande i sitt resolutionsförslag:

- A. I Cotonouavtalet föreskrivs rörande partnerskapsavtalen mellan EU och AVS-länderna att avtal om ekonomiskt partnerskap skall ingås om regionala frihandelsområden.
- B. Vid WTO:s femte ministerkonferens fick EU ett undantag för de unilaterala preferenserna som beviljats AVS-länderna inom ramen för Cotonouavtalet.
- C. Avtalen om ekonomiskt partnerskap kommer att avsevärt förändra det nuvarande handelssystemet mellan EU och AVS-länderna.
- D. Den gemensamma parlamentariska AVS-EU församlingen lanserade den så kallade ”Kapstadsdeklarationen om de förestående AVS-EU-förhandlingarna i syfte att ingå nya handelsavtal”, som skall vara vägledande för de framtida förhandlingarna.
  1. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att samarbeta med AVS i Geneve för att säkerställa att WTO-bestämmelserna om regionala avtal och speciell och differentierad behandling är tillräckligt flexibla, i syfte att främja utvecklingsresultaten.
  2. Europaparlamentet konstaterar att upprättandet av frihandelsområden mellan EU och olika AVS-regioner kommer att stärka det ekonomiska samarbetet mellan AVS-länderna och bidra till deras ekonomiska utveckling. Europaparlamentet välkomnar därför kommissionens förslag om att AVS-länderna automatiskt skall utvidga den behandling som medgetts för EU till alla andra AVS-partner i de ekonomiska partnerskapsavtalen framför liberalisering av handeln med EU.
  3. Europaparlamentet påpekar dock att avskaffandet av avgifter kommer att orsaka betydande förluster i de offentliga inkomsterna och således skapa budgetproblem för många AVS-länder, särskilt de minst utvecklade länderna.
  4. Europaparlamentet poängterar att inverkan av de pågående reformerna av den gemensamma jordbrukspolitiken på AVS-länderna måste beaktas i förhandlingarna i syfte att minimera deras negativa effekter på dessa länder.
  5. Europaparlamentet anser det därför nödvändigt att intensifiera politiken för utvecklingssamarbete i syfte att bistå AVS-länderna under det skede som bör utmynna i att de integreras fullständigt i världshandeln.
  6. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att fullständigt beakta AVS-länderna utvecklingsbehov och att inte utöva otillbörliga påtryckningar på AVS-länderna om att inleda förhandlingar om ekonomiska partnerskapsavtal individuellt, i regionala grupperingar eller överhuvudtaget, och att garantera och respektera de minst utvecklade ländernas erkända rätt till icke-ömsesidiga handelspreferenser.
  7. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att genomföra en konsekvensbedömning av den nytta Cotonouavtalet för närvarande tillför sina signatärstater och särskilt den

nytta sockerprotokollet tillför AVS-ländernas sockerproducenter.
Konsekvensbedömningen bör också innehålla olika scenarier som beskriver den sannolika effekten av de förutsedda ändringarna i de nuvarande avtalen och av initiativet ”Allt utom vapen” på AVS-ländernas sockerproducenter.

8. Europaparlamentet betonar betydelsen av tekniskt bistånd till AVS-länderna under hela förhandlingsprocessen för att garantera balanserade resultat när det gäller handelspolitiken och kraven i fråga om utvecklingspolitiken.
9. Europaparlamentet understryker också betydelsen av att omsorgsfullt strukturera förhandlingsprocessen på så sätt att hänsyn tas till AVS-ländernas kapacitetsbegränsningar.
10. Europaparlamentet framhäver att kommissionens tillvägagångssätt i förhandlingarna måste vara flexibelt i syfte att sammanjämka AVS-ländernas olika utvecklingsnivåer, och erkänner att ett enhetligt tillvägagångssätt skulle motverka sitt eget syfte.
11. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att så snart som möjligt lägga fram sina resultat från studierna rörande konsekvensbedömningen av de ekonomiska partnerskapsavtalens hållbarhet, så att resultaten kan beaktas under förhandlingarna. Europaparlamentet önskar vara djupt involverat i arbetet med konsekvensbedömningarna om hållbarhet från allra första början.
12. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att hålla parlamentet fullständigt underrättat om förhandlingsprocessen, så att det kan lämna rekommendationer till kommissionen, vilka kommer att vara viktiga kriterier för parlamentets godkännande av det slutliga resultatet av förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen.
13. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att först och främst se till att målen rörande utrotning av fattigdom och hållbar utveckling utgör grundvalen för alla förhandlingar med AVS-länderna i enlighet med Cotonouavtalet.